

[Ministeren for offentlige arbejder.]

at have sin årsag i selve kystens form — jeg bemærker her, at det ikke er havnen i Vedbæk, men altså selve kysten, som den former sig fra naturens side. Sålænge dette er de sagkyndiges opfattelse, mener jeg ikke, ministeriet bør tage noget initiativ til at søge de gældende fredningsbestemmelser ændret.

Dette udelukker imidlertid ikke lods-ejerne fra at begære spørgsmålet indbragt for kystkommissionen. Jeg skal i denne forbindelse oplyse, at kystkommissionen træffer afgørelse om, hvorvidt omkostningerne ved kommissionens behandling skal udredes af de private, der har begæret forretningen afholdt, eller om de helt eller delvis skal afholdes af statskassen.

Carsten Raft: Jeg kan godt tilråde lods-ejerne at gå den vej, men de har ikke megen tillid til den, for sidste gang kystfredningsmyndighederne ændrede grænserne, gjorde de ikke andet end at regne alen om til meter. Det er ikke nogen stor saglig ting at foretage sig, og det spørgsmål rejste sig da, om det ikke principielt og reelt er selve den almindelige vurdering af disse grænser, det drejer sig om, og jeg gør opmærksom på — som jeg har sagt — at vandbygningsvidenskaben er tilbøjelig til at mene, at i hvert fald denne sag bør undersøges.

Jeg spørger ministeren, om han ikke finder det rigtigt at få en samtale med de pågældende myndigheder på dette område, så at sagen ikke holdes svævende, medens kysten stadig nedbrydes og værdier stadig går til spilde, uden at nogen kan give en forklaring på, hvorfor det sker.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg går ud fra, at det ærede medlem med sine bemærkninger om en principiel undersøgelse mener en undersøgelse ikke alene ved Vedbæk, men alle andre steder, hvor der pumpes sand. Det ligger sådan, at grænserne er forskellige, og kystkommissionerne må i hvert enkelt tilfælde sammen

med den sagkundskab, de har til deres rådighed, fastsætte grænserne. Man kan altså ikke rent principielt undersøge det ene sted, uden at man tager i betragtning de regler, der er fastsat de enkelte steder, hvor der er tale om, at kysten nedbrydes. Imidlertid vil jeg gerne overveje, om der er grund til at optage en samlet undersøgelse af hele spørgsmålet om, hvorvidt den tekniske fremgang, der er sket med hensyn til sandpumpermaskinellet, skulle kunne øve nogen indflydelse i retning af en revision af de principielle regler, der vedrører sandpumpning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Carsten Raft* til landbrugsministeren:

„Folketingsudvalget om hegnsløven bebudede i sin betænkning i 1950 en lovgivning om høje, skyggende træers skadelige virkning på nabogrundene.

Den stadig stærkere blanding af ny og gammel bebyggelse i byernes omegnskommuner har skærpet problemet. Vil landbrugsministeren undersøge mulighederne for en lovgivning på området?“

Formanden: På grund af landbrugsministerens bortrejse vil den højtærede indenrigsminister på landbrugsministerens vegne besvare det stillede spørgsmål.

Carsten Raft: Da vi i sin tid i et folketingsudvalg i 1950 angående hegnsløvforslaget havde disse bestemmelser til revision, beskæftigede vi os ganske naturligt først og fremmest med det, der i egentlig forstand er hegn, nemlig hegn i selve skellinien. Men man diskuterede også spørgsmålet om, hvad man skal gøre ved store træer, som vokser til og skygger så stærkt, at de skader nabohaven, et spørgsmål, som ikke omfattes af hegnsløven. Der var i udvalget fra alle sider stor interesse for dette problem, således som det også er refereret i udvalgets betænkning; men landbrugsministeren mente ikke, at dette spørgsmål skulle tages op